

[Aage Brusgaard]

For så vidt angår de sovjetiske udgifter til deres militære styrke i Polen ser det ud til, at disse udgifter vil fortsætte uændret helt hen til 1994 i hvert fald, idet Sovjetunionen netop har meddelt, at man ikke ser sig i stand til at trække styrker tilbage før omkring dette tidspunkt. Sovjetunionen har åbenbart penge nok til at bruge som besættelsesmagt, men ikke på et bedre miljø. Jeg tænker også lidt på de baltiske lande her.

Modsat Østlandene vedtog Danmark i 1987 en vandmiljøplan omfattende foranstaltninger vedrørende spildevandsrensning, opbevaring og udbringning af husdyrgødning m.v. Målet var over en 5-årig periode at reducere kvælstofudledningen med 50 pct., altså fra 290.000 t til 145.000 t pr. år, samt fosforudledningen med 80 pct. fra 15.000 t til 3.000 t pr. år. Det indebærer omfattende investeringer i landbrug, industri og kommunale rensningsanlæg i en størrelsesorden på 12 mia. kr., som Danmark altså har været nødt til at låne i udlandet.

Et af de andre Østersølande, Polen, er det land, der næst efter Sovjetunionen udsender den største mængde svovldioxid i Europa, nemlig 4,3 mio. t årlig, og det svarer til over 100 kg pr. person og godt 15.000 pr. km². Disse meget høje tal skyldes dels det dårlige brændsel, dels at der ikke findes afsvovningsanlæg i Polen.

For så vidt angår DDR, som nu er sammen-sluttet med Vesttyskland, er der et luftforureningsproblem i forbindelse med opvarmning med brunkul. Man anslog, at brunkulsanvendelsen til fyring indtil 1990 ville stige til over 300 mio. t, og dette medfører en udsendelse af svovldioxid på mindst 5 mio. t om året. Jeg kan i parentes tilføje, at Danmark kun udsender 440.000 t.

Allerede den 26. juli 1985 indgik Danmark og den daværende Tyske Demokratiske Republik en aftale om samarbejde på miljøområdet. Samarbejdet skulle gennemføres med ekspertrådslagning, udveksling af videnskabsmænd og fagfolk samt udveksling af tekniske og videnskabelige informationer og dokumentationer samt af forskningsresultater.

Man kan kun håbe på, at kommende Østersøkonferencer vil skabe langt bedre forhold mellem Danmark og det forenede Tyskland. Jeg tænker i øvrigt her på, at det indtil dato faktisk har været umuligt at få nogen oplysninger fra det daværende DDR. Et af de store proble-

mer i DDR er reelt, at der mangler afsvovnling af brunkul.

Vores nye miljøminister, hr. Per Stig Møller, siger i et interview i Danske Kommuner, at han vil lægge meget stor vægt på, at hans miljømæssige udspil sker på et så gennemanalyseret grundlag som overhovedet muligt, samt at miljøministeren har iværksat et større forskningsarbejde, som skal danne grundlag for en revolution af handlingsplanen for miljøet. Miljøministeren oplyser ligeledes til Danske Kommuner, at han er imod miljøafgifter, som alene kræves for at få højere skatteprovenu, men at han ikke er imod blyafgifter.

Fremskridtspartiet har den holdning, at vi hverken ønsker miljøafgifter eller nye miljøtiltag, som ikke er videnskabeligt begrundede, og det vil sige ikke bare af danske videnskabsfolk, men også på internationalt plan.

Konsensuskonferencen og dens konklusioner er i nøje overensstemmelse med Vandkvalitetsinstituttets rapport af november 1988 ved navn »Vandmiljøplanen for Kvælstof og Ilt i Havet«, hvor man på side 8, punkt 4, bl.a. skriver følgende:

»Havenes kvælstofbalance og det deraf følgende iltsvind er et internationalt problem. En løsning af iltsvindproblemet kræver en halvering af kvælstofudledningen ikke kun her i landet, men i alle lande i det nordlige Europa.«

Det betyder så også, at de lande, vi snakker om, skal være med, men problemet er jo bare, om de vil.

Det er stadig Fremskridtspartiets holdning, at vandmiljøplanen nærmest var en hovsaløsning, som ikke hvilede på et tilstrækkelig videnskabeligt grundlag. Vandmiljøplanen blev i øvrigt sat i værk, uden at man havde sikret sig en international opfølgning af miljørensning af Østersøen og de omkringliggende have. Allerede på det tidspunkt burde vi jo have haft Østersølandene med, sådan at vi havde taget nogle fælles initiativer.

Til slut kan jeg oplyse, at Fremskridtspartiet kan gå ind for en Østersøkonference, hvor målet bliver, at hvert enkelt deltagerland betaler for sin egen oprensning, for helt galt bliver det jo, hvis dansk erhvervsliv under en regering ledet af De Konservative og Venstre via miljøafgifter skal betale for kommunisternes gamle miljøsynder. Det siger vi nej til i Fremskridtspartiet.